

Tal vid Kriminalistföreningens 100-årsjubiléum, 10/11-11

Af Henrik Tham

Mindre brott i välfärdsstaten,
det var så man hade spått.
Fångtillväxt blev resultaten,
och en ökning utav brott.

Staten börja' bygga Kumla,
kalla' celler bostadsrum.
Dock protester glädjen grumla',
– in på scenen träder KRUM.

»KRUM ska alla kåkar riva,
återfall sker gång på gång,
fängelser är negativa,
ingen bättre blir av tvång.«

»Kåken är ett läskigt ställe«,
KRUM förklara' vitt och brett,
bör ha avskräckt mången sälle,
KRUM nåt tack dock inte sett.

»KRUM är fadersaggressioner«,
det sa Torsten Eriksson.
»Inga riksdagsdonationer«,
sade Astrid Kristensson.

»Fångar är ej mina vänner«,
sa Jan Myrdal, ganska tvär,
»passar inte att jag känner
någon lumpenproletär«.

Bejerot lät alla höra:
»KRUM-tjejen är mest frivol,
hon vill fångarna förföra,
sex är hennes främsta mål«.

Många KRUM ändå berömmar,
stöd från etablissemang:
Moberg, Ekelöf, Tranströmer,
Ullsten, Carlsson och så Bang.

KRUM av fångarna nu lärde,
tidningar gavs ut på Hall,
kampen förs för människovärde,
– de som strejkade fick knall.

Fångantalet sågs nu sjunka,
Kumlaserien fick ett stopp,
permissioner börja' funka
– Det såg ut som det fanns hopp.

Slut det tog på 80-talet,
stavningskollen tog ej KRUM,
måste vara något galet,
datorn föreslog K-FUM.

Fångar vårdas nu i trängsel,
vårn av mänsklig rättighet
sker nu bak elektriskt stängsel,
Ordern lyder: säkerhet!

Nu så ska det straffas mera,
något torftig är idén.
Låt oss fångantal halvera,
minnas Geijer, Schlyter, och Thyren.

På den jämna fölsedagen,
kom nu ut som humanist!
Visa upp de gamla tagen:
Upp till kamp – kriminalist!